

Co s dušemi sebevrahů? Skončí v pekle?

V novější době se mění postoje Katolické církve v mnoha otázkách. Jedním z bolestivých témat je polemika o tom, co se děje s dušemi sebevrahů po smrti. Původní stanovisko Církve bylo jednoznačné. Sebevrazi neměli katolický pohřební obřad, ba nesměli být ani pohřbíváni na hřbitovech spolu s lidmi, kteří zemřeli přirozenou smrtí. Předpokládalo se, že tyto duše skončí ve věčném zatracení. Stále více však přibývají hodnověrné informace o tom, že tyto duše nemusí být nutně odsouzeny k věčné záhubě.

Ze starších dob je znám případ jisté paní Duprezové z Francie, jejíž muž v Paříži spáchal sebevraždu. Skočil z vysokého mostu do řeky a předčasně tak ukončil svůj život. Jeho manželku, která se za nešťastného manžela ustavičně modlila, to hluboce zasáhlo. Jelikož se však doslechla, že ve vesničce Ars nedaleko Lyonu žije kněz Jan Maria Vianney, který má mimořádné schopnosti, přesahující možnosti běžného člověka, rozhodla se navštívit ho. Znamý německý životopisec světců Wilhelm Hünermann popisuje jejich setkání takto:

„Paní Duprezová, chvějící se vzrušením, stála u dveří a bezděčně si poklekla, když Vianney vedle ní procházel. Na okamžik ji zasáhlo modré světlo jeho očí.

„Pane faráři!“ osmělila se. Světec se k ní sklonil a pošeptal: „Je spasen! Oslovena se jako bez smyslu napřímila.

„Co říkáte?“ „Říkám vám, že je spasen! Mezi zábradlím mostu a vodou si vzbudil lítost. Matka Boží mu vyprosila milost.“ „Odkud to víte?“ zajíkla se paní. „Vím to, dcero moje! Vím! Bylo to přece v mariánském měsíci květnu. Krátce předtím se s vámi pomodlil Zdravas Maria před obrazem naší Milé Paní. Pamatujete se na to? Pro tento jeden Zdravas mu Panna Maria vymohla milost lítosti a Boží milosrdenství. Ale modlete se za něj! V očistci čeká na Vaši pomoc.“ (1)

Svatý farář tedy, aniž by mu paní Duprezová položila otázku, vykl slava, která byla balzámem na její bolavou duši. Mnohem lépe je zdokumentován případ kolumbijské zubní lékařky Glorie Polové, která přežila klinickou smrt. O svém zážitku na prahu smrti napsala podrobnou zprávu, která byla přeložena do mnoha jazyků světa a je běžně dostupná v elektronické i tištěné podobě. Přibližme si tedy alespoň stručně tento příběh, který se začal odehrávat 5. května 1995 v blízkosti Národní univerzity v kolumbijské Bogotě kolem půl páté odpoledne.

Gloria jako čerstvá zubní lékařka a její 23-letý synovec, pracující jako dentista, spěchali k fakultě, protože si dělali disertaci a potřebovali si opatřit nějaké knihy. Právě v té době přšelo a tak se schovali pod jeden deštník. Osudným se jim stal blesk, který v jisté chvíli udeřil z nebe a na místě usmrtil synovce Glorie. Příčinou blesku údajně nebyl deštník, ale medailonek z křemene, který nosil mladý muž na krku. Byl na něm zobrazen Ježíš, kterého si Gloriin synovec velmi ctíl.

Zemřela vlastně i Gloria, ale byla později zázračným způsobem vrácena zpět do života. Blesk téměř zničil její tělo. Spálil ho zvenčí i zevnitř, takže bylo po zásahu blesku zcela zuhelnatělé. Její prsa shořely a místo levého prsu zůstala díra v těle. Blesk spálil plíce, ledviny, žebra. Gloria měla nitroděložní tělísko jako prevenci před nechtěným otěhotněním. Tělísko však působilo jako vodič, svedlo blesk k vaječníkům a úplně je zničilo. Srdce se zastavilo a Gloriina duše vystoupila z těla.

Ocitla se v dlouhém bílém tunelu a na jeho konci spatřila světlo, které ji přitahovalo. To světlo vyzařovalo nesmírnou lásku a pokoj. Gloria si uvědomova-

la, že je mrtvá. Byla vyrovnaná a blažená, ale zároveň začala pociťovat lítost. V dosavadním životě se věnovala pouze své práci a sobě samé.

Zanedbávala děti, manžela, svou duši. V jediném okamžiku viděla všechny živé i mrtvé lidi, které kdy ve svém životě potkala. Objímala je a obdivovala jejich duchovní krásu. Zároveň stoupala vzhůru ke světlu a ocitla se u nádherného jezera, obklopeném překrásnými stromy. Byla tam i úchvatná zahrada. Pochopila, že se nachází v nebi a v té chvíli zpozorovala svého synovce vstoupit do ráje. Pociťovala však i něco strašného. Bylo jí naznačeno, že ona do nebe nepatří. Byla poslána zpět do svého těla a přitom slyšela, jak lékaři s nadšením konstatovali, že ožila.

Následně ji převezli do nemocnice, kde ji začali opeřovat. Z Božího pokynu však Gloria znovu opustila své tělo, ale tentokrát směřovala ne do nebe, ale do pekla. Obklopili ji démoni, kteří na ni dotírali s nesmírnou nenávistí. Znovu absolvovala let, ale ne nádherným, světlým tunelem, jako při výstupu do nebe, ale soustavou stále temnějších tunelů, kterými neustále klesala dolů na místo nepopsatelné, nesnesitelně smradlavé temnoty. Nakonec dopadla na rovnou plo-

chu a uvědomila si, že je v pekle. Vtom se pod ní otevřela propast a Gloria do ní začala padat.

Najednou se však stalo cosi neuvěřitelného. Objevil se zde svatý archanděl Michal, pevně ji chytil za nohy a táhl ji pryč. Démoni se však nechtěli vzdát nadějně kořisti a tak ji chytali za ruce a snažili se stáhnout ji dolů. Jenže svatý archanděl Michal byl neoblomný a triumfoval. Gloria se díky němu definitivně dostala pryč z pekla a ocitla se v očistci, těsně nad hranicí mezi peklem a očistcem. Gloria na tomto místě viděla i duše sebevrahů, kteří spáchali sebevraždu ve stavu nesmírného zoufalství. K těmto duším se vrátíme po dovyprávění Gloriina příběhu.

Pokračujme tedy v příběhu Glorie. Poté, co jí svatý archanděl Michael pomohl dostat se z pekla, její duše je již s určitostí zachráněna. Jenže zůstává na místě a neví, co s ní bude dál. Křičí mocným hlasem, že je římskokatolička a dožaduje se vysvobození ze svého umístění. Vzápětí nad sebou spatří malá světélka, nebohého otce a matku. Náramně se těší a prosí je, aby ji vysvobodili. Ale brzy pochopí, že rodiče, i když je to velmi bolí, nemohou jí pomoci. Gloria se však nevzdává. Nadále křičí, že ona jako katolička se dostala na toto místo muk omylem a prosí o své vysvobození.

Její prosby jsou nakonec vyslyšeny. Slyší jasný a líbezný hlas z nebe, který ji naplňuje radostí, ale okolní demony nutí zděšeně utíkat pryč. Ten hlas jí říká, že pokud o sobě tvrdí, že je katolička, musí přece ovládat Boží přikázání. Začíná zkouška z Desatera Božích přikázání.

Gloria odrecituje to první a nebeský hlas se jí ptá, zda zachovávala toto přikázání, tedy zda milovala Boha nade všechno a bližního jako sebe samého. Gloria v zoufalé snaze zachránit si duši horlivě prohlašuje, že ano, jenže hlas ji usvědčuje ze lži. Připomíná jí, že žila světským životem a na Boha si vzpomněla jen ve chvílích velké potřeby a utrpení. Pak jí nebeský hlas usvědčuje i z porušování druhého Božího přikázání. Gloria cítí nepopsatelnou ostudu, ale pak spatří neuvěřitelnou scénu. Panna Maria klečí u nohou Pána ve velké úctě a adoraci. Přitom se modlí za Glorii a prosí za odpuštění jejich hříchů. Zkouška podle Desatera však pokračuje. Gloria vidí všechny hříchy svého života, všechny přestupky proti třetímu, čtvrtému i ostatním Božím přikázáním. Po tomto rozboru jejího života podle Desatera je Glorii promítnut film jejího života. Náznorně ukazuje všechny její nedostatky a odhaluje před ní skutečný stav jejího srdce, přeplněného světskými starostmi.

V té chvíli je matce Glorie, která dosud nemohla pro dceru nic udělat, umožněna nesmírná milost. Může dát dceři znamení, aby se podívala nahoru. Glorii padají z očí dvě velké šupiny, původ jejich bolestí a duchovní slepoty, a ona vidí něco nepopsatelně krásného, našeho Pána Ježíše Krista. V největší lítosti a zahánbení, s velkými bolestmi v srdci zavolá na Ježíše a prosí Ho o odpuštění hříchů a druhou šanci do života. Ježíš se nad ní skloní a táhne ji z jámy, ve které se ocitla. Na velké podivení jí Pán dává druhou šanci, ale ne pro modlitby jejich příbuzných, protože tyto modlitby jsou samozřejmostí v každé křesťanské rodině, ale pro modlitby všech neznámých, kteří se za ni modlili.

Gloria je definitivně zachráněna a vrací se do svého těla. Dějí se zázraky, které šokují lékaře. Gloriino totálně zničené tělo se obnovuje. Má sice množství jizev, ale Gloria je uzdravena na duši i na těle.

To je ve stručnosti příběh kolumbijské zubní lékařky. Vraťme se nyní k setkání Glorie s dušemi sebevrahů, zachráněných před věčnou záhubou. Ty duše budou muset zůstat na nejnižším místě očistce tak dlouho, dokud na světě neuplynou ty roky, které měly ještě strávit na zemi. Musí vidět, jak jejich rodiče a příbuzní snášejí hanbu a komplex viny, protože si vyčítají, že snad mohli neštěstí zabránit. Ani se nedá vypovědět, jak nevýslovně přitom duše sebevrahů trpí a prožívají zničující pocit viny vůči svým blízkým, kterým způsobily nesmírný žal, a předčasně je opustily na zemi. Co jim nejvíce pomáhá, jsou modlitby živých a mše svaté za jejich spásu. (2)

Tyto poznatky korespondují se současným učením Katolické církve. Aktuální Katechismus Katolické církve uvádí: „*Těžké psychické poruchy, úzkost nebo nadměrný strach ze zkoušky, z utrpení nebo z mučení mohou odpovědnost sebevraha zmenšit. Nad věčnou spásou osob, které se usmrtily, se nemá zoufat. Bůh jim může dát příležitost pro spasitelnou lítost cestami, které zná jen on sám. Za osoby, které si sáhly na život, se Církev modlí.*“ (3)

Z příběhu Glorie však plyne ještě jedno poučení. Je potřebné a velmi užitečné modlit se za neznámé lidi. I za ty duše, za které se nikdo nemodlí. Určitě se to vyplatí. Duše v očistci jsou totiž mimořádně vděčné. Za sebe orodovat nemohou, ale mohou orodovat za jiné lidi a nejhorlivěji se přimlouvají za ty, kteří jim svými modlitbami zkrátí jejich očistcová muka. Duše v očistci mohou pro nás udělat mnohem víc, nežli děláme my pro ně, proto jsou modlitby a mše svaté za duše v očistci velmi užitečné pro každého věřícího.

Karol Dučák

Poznámky:

- (1) Hünermann, W. *Aj diabol pred ním kapituloval*, s. 445–446.
- (2) Porov. *Stála som pri bráne neba a pekla* (Příloha Světlo), s. 2-24.
- (3) KKC, č. 2282 - 2283.

Použitá literatura:

1. Hünermann, W. *Aj diabol pred ním kapituloval*, Prešov, 1992. ISBN 80-7142-008-5, 484 s.
2. *Katechismus Katolické církve*. Dostupné na internetu: <http://web.katolik.cz/feeling/library/kkc.pdf>.
3. *Stála som pri bráne neba a pekla* (Příloha týždníku Světlo). Dostupné na internete: <http://www.kruciata.sk/citaj/stalasom.pdf>.